

tring, jeg aldrig har brugt. Jeg har aldrig tillagt den ærede Side af vort politiske Liv nogen Forudseenhed, og Begivenhederne have desværre ogsaa vist, at den ikke havde den. Det var en Ytring, der saldt i det ærede Medlems Nærhed, medens han talte, altsaa fra en af hans Benner, som han tog op og tillagde mig, men det er en egen Maade at lægge Ord ind i mit Foredrag paa, naar der kommer en eller anden Ytring fra hans Sidemand, som han saa bruger, som som jeg kunde have sagt den. Nei, jeg sagde, at den omtalte Fremgangsmaade var ret beleilig for den paagældende Samfundskreds, der allerede den Gang var kommen til Noget, og min Bemærkning angik det enkelte indskrænkede Spørgsmaal, som det ærede Medlem omtalte, nemlig at Overlaget til almindelige Bygningsforetagender uden videre kunde overskrides noget, og selv i det Tilfælde paastaar jeg, at Praxis, og med Nødvendighed Praxis, maa tale for, at ogsaa dette undergives Tillægsbevilling. Det ærede Medlem indrømmede, at dette ikke passede med den Sag, vi allerede have behandlet. Det er allerede en væsentlig Indrømmelse; men han holder fremdeles fast med Hensyn til Theater-sagen, at det er et Bygningsforetagende som andre Bygningsforetagender, til hvilke vi bevilge Penge paa Finantsloven. Denne Sag er stillet paa samme Maade og har ikke nogen anden Karakter overfor Bevillingsmyndigheden. Imod dette har jeg paastaar — jeg skal ikke fortsætte Debatten derom —, at det ærede Medlem deri har Ret. De andre Bygningsforetagender ere kalkulerede i Overslag og Tegninger, der foreligge for os, naar vi bevilge Beløbene, og som Regel blive disse Beløb tilstrækkelige; i enkelte Tilfælde kunne de vel noget overskrides, men naar der er Tale om væsentlige Overskridelser, hvor en Minister i Reglen ikke at begynde paa et saadant Foretagende, fordi han siger, at det vil overskrides saa og saa meget. Dette er den almindelige Fremgangsmaade ved Bevilling af Beløbene. Men jeg gad vide, hvor det ærede Medlem har en Lov, der i den Grad ved sine Udtryk og ogsaa ved de Forudsætninger, der laa i Forhandlingerne om Loven, binder vedkommende Minister til at holde sig indenfor det i Loven fastsatte Beløb, som Theaterloven af 18de Juli 1870. Den siger, at der maa anvendes i dette Diemed indtil 220,000 Rd., og dette „indtil“ er udtrykkelig betegnet under hele Forhandlingerne som Noget, ud over hvilket der paa ingen Maade maatte gaas. Jeg skal gjentage, hvad det ærede Medlem godt veed, at Formanden for det paagældende Udvalg sagde, at naar Ministeren ikke kunde udføre det, som Loven paalagde ham, for dette Beløb, maatte han Intet udføre, og det jagdes ham desuden, at det, alle Omkostninger iberegne, ikke maatte overskride den i § 1 anførte Sum, altsaa den Sum, jeg har nævnt. Jeg gad vide, hvorledes det ærede Medlem kan tro, at en Bestemmelse, der er tagen paa

denne Maade, kan sammenlignes med almindelige Bygningsoverslag over mindre Byggeforetagender, saaledes som de forekomme snesevis paa de aarlige Finantslove. Deri tror jeg, at det ærede Medlem tager fejl. Jeg skal kun som sagt i den Henseende hævde min Opfattelse, men det er en underordnet Sag med Hensyn til selve Spørgsmaalet, og jeg skal derfor ikke opholde mig læn- gere derved. — Hvad angaar det Forslag, der her foreligger, det andet Forslag, som her er til Forhandling, da glæder det mig, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nime-stad) er kommen saa vidt, at han deltager i vor Glæde over, at vi have fundet den paagældende Aktor. Jeg finder altsaa ikke Anledning til at gaa videre ind derpaa; thi nu forekommer det mig, at han er kommen paa det Standpunkt, som jeg ønskede, han skulde have været paa fra første Færd af, nemlig at have fælles Interesse og Glæde med os af, at vi have fundet en saadan Mand til Aktor.

Nimestad: Det, som det ærede Medlem her fremdrog, er Noget, som i en overordentlig stærk Grad har været Gjenstand for Forhandling og Debat under alle de Dages Forhandlinger, vi have haft om denne Sag, og jeg skal derfor ikke nu forbyde mig deri. Jeg har tidligere paavist andre Love, som paa en Maade, der for enhver uheldet Opfattelse maatte betragtes som ligesaa bindende som Loven af 18de Juni 1870, have begrænset det Beløb, Regjeringen maatte bruge, til et vist Beløb, og man vilde ved de Love vistnok akkurat ligesaa godt som ved Theaterloven kunne have fundet noget Ubegribeligt, noget Unaturligt eller Noget, som maatte medføre umiddelbart Ansvar, om Overskridelser maatte finde Sted. Jeg har som saadanne Love citeret Lovene af 19de Februar 1861 og 23de Januar 1862 angaaende Opførelsen af forskjellige Straffeanstalter, hvori der er brugt ganske det samme Udtryk, nemlig det berømte Ord: „indtil“, hvilket man finder er saa afgjørende og som spiller den samme Rolle som den Fulg Jøny i Sulestuen, men som jeg ikke tror giver Sagen nogensomhelst anden Vægt, end om dette Ord slet ikke stod der. Det er klart, at det, naar der staar, at Ministeren maa anvende f. Ex. 200,000 Rd., er akkurat det Samme, som at han maa anvende indtil 200,000 Rd. Mening er naturligvis den, at han ikke maa anvende mere end 200,000 Rd., men han maa gjerne anvende mindre, hvilket ogsaa ligger i Ordet „indtil“. I denne Henseende er der aldeles ingen Forskjel, og hvis det er til dette Ord, de ærede Herrer knytte deres Haab med Hensyn til at faae Vedkommende dømt, saa tror jeg, at de berede sig en Skuffelse. — Endnu vil jeg tilføje en personlig Bemærkning, som jeg før glemte. Skjøndt den ærede Formand ganske vist tilbageviste den personlige Omtale, som det